

paa alle Oplæsninger, Recitationer og Koncerter, saa der er meget god Grund til at sætte dem i en særlig Paragraf.

Det ærede Medlem spurgte saa, om Professor Andersen, naar han læste „Jeppe paa Bjerget“ op paa Universitetet, skulde betale Afgift. Nej, det skal Professor Andersen selvfølgelig ikke, thi det maa enten betragtes som en Universitetsforelæsning, eller komme ind under Reglerne i § 8, hvor der staar, at der skal gives Bemyndigelse til at fritage eller nedsætte Afgiften for de i nærværende Lov omhandlede Forestillinger og Fremvisninger m. v., naar disse iværksættes i Undervisningsøjemed eller have videnskabeligt Formaal eller tjene til Oplysningens Fremme. Naar Professor Andersen derfor holder litteraturhistoriske Foredrag paa Universitetet og illustrerer dem ved at oplæse „Jeppe paa Bjerget“, maa det antages at være i videnskabeligt Oplysningsøjemed, derom kan der vist ikke være Skygge af Tvivl. — De Folk, der i kunstnerisk Øjemed opføre klassiske Værker, ville sikkert vide at hjælpe sig paa en meget nem Maade. Man plejer jo altid at forstaa at hjælpe sig, naar det drejer sig om at komme udenom Skatter og Afgifter, og her vil det være ganske overordentlig nemt. I saadanne Tilfælde vil det gerne være en Forening eller en foreningslignende Sammenslutning, som periodisk afholder saadanne Forestillinger. Vi have saaledes f. Eks. i sin Tid kendt det fri Teater.

Jeg skal her gribe Lejligheden til at besvare en Forespørgsel fra det ærede 4de Medlem for 3die Kreds (Lange) med Hensyn til Foreningsforestillinger. Det er selvfølgelig overhovedet ikke Meningen at beskatte den Art Forestillinger; Forestillinger af den Art, jeg nys nævnedes, ere allerede nu Foreningsforestillinger eller ville i alt Fald let kunne arrangeres som saadanne, og der er ingen, der ønsker at ramme dem; de falde udenfor Rammen af det, som man overhovedet har villet ramme med denne Lov, og det vil derfor med største Lethed kunne praktiseres.

Det ærede Medlem (Brandet) benyttede den gamle Taktik, som benyttes, naar man vil ramme nye Skattelove; saa gør man sig en Fornøjelse i at anføre forskellige absurde Tilfælde eller, rettere sagt, forskellige specielle Tilfælde, hvor vedkommende Lov vil komme til at virke absurd. Det er uhyre nemt at gøre, hvis man ellers gider gøre det. Det kan gøres overfor enhver Lov; der gives ikke den Lov i Verden, hvor man ikke, sely med meget

mindre Skarpsindighed end den, det ærede Medlem er i Besiddelse af, med stor Lethed kan finde mange Tilfælde, hvor man ved en taabelig bogstavelig Opfattelse af Loven kan faa Absurditeter ud. Jeg husker, at den for nogle Aar siden afdøde Rigsdagsmand J. K. Lauridsen brugte det klassiske Eksempel, hvorvidt man, naar man endelig vilde fortolke Lovene strengt efter Bogstaven, kunde anvende alle de Lovregler, som gælde for Huse paa Landet, ogsaa paa Hunde- og Hønsehuse, det var et af hans Glansnumre paa offentlige Møder. Den Slags Spekulationer kan man naturligvis hengive sig til, og det kan lyde meget godt; navnlig naar det gælder nye Love, kan det mulig gøre sin Virkning paa ubefæstede Sjæle, men med Hensyn til ældre Love, som ere gaaede ind i den almindelige Bevidsthed ved en naturlig og fornuftig Anvendelse, gør den Slags Argumenter ingen Virkning.

Det ærede Medlem talte om det sørgelige Tilfælde, som skulde opstaa ved et Teaterinterregnum. Der er visse Tilfælde, hvor Teatre maa spille en kort Tid paa Politibevilling, hvorved der vilde ske den Ulykke, at der kom 20 pCt. paa Billetten. Nu have vi Gud ske Lov en Justitsminister, som er ret rask i Vendingen, og jeg haaber, at vi ogsaa i Fremtiden maa have en saadan, og jeg tvivler ikke om, at den Vanskelighed kommer man let ud over ved at give en midlertidig justitsministeriel Bevilling, som bringer det i Orden. Det ærede Medlem skal se, at man i det hele taget med stor Lethed fra Administrationens Side vil forstaa at anvende lige saavel denne Lov som andre efter den Aand og Mening, hvori den er given, og ikke komme ind paa Absurditeter à la Hunde- og Hønsehus.

Det ærede Medlem tillod sig at gentage, hvad der saa ofte er sagt, at Bestemmelsen om, at der skal svares Afgift af det kgl. Teaters Billetter, kun betyder, at Statskassen giver til sig selv fra den ene Lomme til den anden. Det er mig ubegribeligt, at man kan vedblive at gentage den Slags Paastande. At imødegaa det har man ikke videre Lyst til, det imødegaaer sig selv. Naar der lægges en Billetafgift paa det kgl. Teaters Billetter, som Publikum betaler, er det naturligvis ikke Statskassen, som betaler en Afgift til sig selv, men det er Publikum, som betaler den til Statskassen lige saavel ved det kgl. som ved ethvert andet Teater. Naar man ønsker at lægge Afgiften ogsaa paa det kgl. Teaters Billetter, er det af